

„KALIFEN PAA ÆVENTYR.“

Æventyrkomedie af Erik Bøgh.

(1857. Kasino.)

C.C. Møller.

Tempo di Marcia.

Bulbul.

I. *f*

Giv nu Agt: jeg slaar Takt,
Be-dre Du! mer end - nu!

men husk paa, hvad jeg har sagt: Beg-ge maa dun-dre paa, el-lers kan det ej for-slaa.
slaa, til Trommen gaar i - tu! Dun-der.slag! Tor-den.brag! I maa spil - le med lidt Smag.

ff

Saa, det var Ret, ik - ke saa slet!
Ret dog Din Krop! Ho - ve - det op

p

ff

Ser I, det gik! det var Mu - sik! *ff*
gaa nu i Trit - af.maal.te Skridt!

Trio. Kor.

p

Snart den sto - re Ka - lif skal hø - re dis - se To - ners

smel-ten-de Klang. *ff* Den vil fry- -de hans naa - di - ge Ø - re;

Her kun en-gang! Dej-li-ge Klang: Ding, ding, ding, ding, ding, ding, dang.

Bulbul. *p*
Giv nu Agt: jeg slaar Takt.

Ma - ven ind, har jeg tidt nok sagt. Slut Ge - led! Nej, bliv ved! Nej, Marsch marsch paa

sam-me Sted. *ff* Saa dan, bank paa! Saa skal det gaa.

ff Snab-ler - ne op! Nu i Ga - lop! *ff*

Allegro.

II.

Storvisiren. Hvad

fat - tes Dig, Du Lyk-kens E - ne-baar-ne! Du er Ka - lif, en Gud-dom halv om halvt, Du

har et Mar - mor slot med gyld-ne Taar-ne, et dej - ligt Land, et Folk, som taa-ler Alt, et Folk af

sor - te og af hvi - de Sla - ver, som Du kan flaa og slag - te ret som Kvæg, *mf* kortsagt: Du

ej - er al - le Him - lens Ga - ver og der - til det - te ma - ge - lø - se Skæg! *p* Kortsagt: Du

ej - er al - le Him - lens Ga - ver og der - til det - te ma - ge - lø - se Skæg. Og af

Allegro.

Løj - er har Du nok, rundt - om - kring Dig gaar en Flok af de ly - stig - ste Fi -

gu - rer, som jeg saa - Aa! Aa! Schej - ken først, den from - me Mand, har Du rig - tig set, hvor -

dan han slaar Øj - ne - ne til - vejs mod Him - lens Blaa? Aa! Aa! Og

Allegro.

saa Kis - lar = A - ga, den ær - li - ge Sjæl, han glin - ser af Fed - me fra Ho - ved til Hæl, han

er saatjenstfærdig, saa sød og elsk - vær - dig. Giv ham blot et Vink, og,

strakshan vral - ter hen og hen - ter et Ho - ved hos Den el - ler Den. Og de

Vi se, som har Sæde i Dit Di van, kan Du se de res Aa syn u den Glæde? Li ge

dum me al le Tre! In gen puk ker el ler muk ker, Du kan

drej e dem som Duk ker, hvad Du si ger, vil De nik ke, nik ke, nik ke, nik ke - Ik ke?

Allegro non tanto.

Nic. Isouard.

Og maa ej Dit Hjer te ban ke, naar Du tæn ker paa de Smaa, som med

stil le Smæg ten maa hist i Dit Ha rem gaa?

Hvor de glæder, hvor de flam mer, hvor de bæ ver, hvor de stam mer:, Mægti-

ge Ka-lif, o luk ej Din Barm for vo-re Suk! *p* Ak! ak!

ak! Ak! Kan Du hø-re dis-se Læng-sels-suk med Kul-de, naar Du véd: „Den har

al-drig kendt Lyk-ken, som sav-ner Kær-lig-hed, Den har *f* al-drig kendt Lyk-ken, som *f*

sav-ner Kær-lig-hed, Den har al-drig kendt Lyk-ken, som sav-ner Kær-lig-hed. *pllegiero*

f Ja Hvad

Allegro.

fat - tes Dig, Du Lyk - kens E - ne - baar - ne? Du er Ka - lif, E - mi - re - nes E - mir! Du

har jo Alt, Du har jo din ud - kaar - ne, din u - for - lig - ne li - ge Stor - vi - zir. Sig: skal jeg

vri - de Ver - den rent af La - ve? Sig: skal jeg dan - se, syn - ge, græ - de, le? *mf* Jeg er Din

Nar, Din Gæg - ler og Din Sla - ve, ja selv Din Ven, den e - ne - ste maa - ske! Jeg er Din

Nar, Din Gæg - ler, og Din Sla - ve, ja selv Din Ven - den e - ne - ste maa - ske!

ff

Adagio con moto.

III.

de Call.
Kor.

1. Nu
2. Snart

1. Pur - pur - slø - ret da - ler ned o - ver Land og Stad, ti
2. sti - ger Nat - tens En - gel ned fra sit Stjer - ne - hjem, og

1. Him - lens Dron - ning sva - ler sin Glød i Eu - phrats Bad. Sin
2. med sin Val - mu stæn - gel han tryl - ler Lyk - ken frem; Ti

1. Straa - le - glans hun tøm - mer ud paa den blan - ke Strøm, om
2. Drøm - me - ne frem sti - ge, og sødt i de - res Favn vi

1. El - skov vist hun drøm - mer: hun rød - mer ved sin Drøm! Se
2. svæ - ver til et Ri - ge, der rum - mer in - tet Savn. Det

1. hist, hvor Taa - ger blaa - ne bag Ø - stens Klip - pe - hang, Pro -
 2. er det tab - te E - den, der duk - ker op i - gen. Der

p

1. fe - tens ble - ge Maa - ne be - gyn - der snart sin Gang. Saa
 2. tro - ner Kær - lig - he - den, did hi - ger Længs - len hen. Lad

1. lad da San - gen ly - de, ud i den stil - le Kvæld! Lad
 2. der - for San - gen ly - de, ud i den stil - le Kvæld! Lad

p

1. Har - pe - klan - gen by - de den skøn - ne Dag Far - vel! Far -
 2. Har - pe - klan - gen by - de den skøn - ne Dag Far - vel! Far -

1. vel! Du skøn - ne Dag Far - vel!
 2. vel! Du skøn - ne Dag Far - vel!

pp

Allegro.

J. A. Josephson.

IV.

IV. *fz*

IV. *fz*

♩ Jussuf.

1. Følg mig ven - li - ge Nat paa min Stil! Dølg mig
 2. Hul - de Pi - ge, o skynd Dig her - hen! Skul - de

1. tro, til Din Tid er for - bi Skjul Dig selv - kla - re Maa - ne bag
 2. Du kun - ne glem - me Din Ven? Jord og Him - mel han glem - mer for

1. Sky! Spred ej Skyg - gen, der skæn - ker mig Ly!
 2. Dig, Dø - dens Ræd - sler for - skræk - ke ham ej!

1. Bleg - ner kun, I tin - dren - de smaa
 2. Sa - ligt var at dø i Din Favn,

f

1. Stjer - ner op - pe paa Him - me - lens Blaa!
 2. tungt at le - ve i Læng - sel og Savn.

Følg mig,
 Hul - de,

1. følg mig ven - li - ge Nat paa min Sti!
 2. hul - de Pi - ge o skynd Dig her hen!

Dølg mig, dølg mig
 Skul - de, skul - de

cresc.

1. tro til Din Tid er for bi!
 2. Du kun - ne glemme Din Ven?

Hvert spej - den - de Øj - e Du maa
 Kom! Alt er saa ro - ligt og tyst,

dys - se i Slum - mer, at
 Midnattens San - ger kun

1. ej det skal naa hid til vor Fryd i den dæm - ren - de Vraa.
 2. hæ - ver sin Røst, kom Du min Lyk - ke, mit Liv og min Lyst!

1. Hvert spej - den - de Øj - e Du maa
 2. Kom! Alt er saa ro - ligt og tyst,

dys - se i Slum - mer, at
 Mid - nat - tens San - ger kun

ej det skal naa
 hæ - ver sin Røst,

1. hid til vor Fryd i den dæm-ren-de Vraa.
2. kom Du min Lyk-ke, mit Liv og min Lyst!

Allegretto.

J. A. Josephson.

V.

1. Bag den fjer-ne Mor-gen-stjer-ne, der hvor E-dens Pal-me gror, skal de skjen-ne Hu-ris
2. Fulg-te Du Pro-fe-tens Læ-re, da var Dæ-den u-den frøst, ti dens En-gel vil-de

1. løn-ne Den, der tror Ko-ra-nens Ord. Hvert et Min-de om en Kvin-de vil der in-de fluks for
2. bæ-re Dig til Pa-ra-di-sets Kyst. Nu skal In-tet Gys mig skræk-ke, nu skal in-tet Lys Dig

1. svin-de, in-gen Tan-ke vil ham bin-de til en visnet Blomst paa Jord, hvert et
2. væk-ke, naar vi un-der Blomster-dæk-ke hvil-ler begge Bryst ved Bryst, nu skal vis-net Blomst paa Jord. begge Bryst ved Bryst.

Allegretto. Rafael. Oray.

VI. *f* *p* *Fine.* Gud be va-res, hvor man maa

sli-de paa sit Ta-lent, som Re-fe-rent! Alt, hvad Folk faar Lyst til at vi-de, skal staa paa Prent, før det er

Ralf. Rafael. Ralf. Rafael.

hændt! Hvad re-fe-re-rer De? For-ud min Far! Saa ri-si-ke-rer De jo.... Pas-si-

Ralf. Rafael.

ar! Sæt nu, der sker no-get Galt! Det var slemt—men hvad saa mer? Om en Dag er det

Regge. *f*

glemt! { Gud be va-res, hvor man maa sli-de paa sit Ta-lent, som Re-fe-rent Alt, hvad
Ja, jeg fat-ter at man maa sli-de naar

Rafael.

Folk faar Lyst til at vi - de, skal staa paa Prent, før det er håndt. Her paa Pro-

gram - met, hvad der er be - ram - met, har jeg jo set, som det var sket - det la'r jeg

tryk - ke, og det gør sku Lyk - ke, blot: før - ste Mand - der - paa kom - mer det an! Blot før - ste

Begge.

Mand, der paa kommer det an! Men { Gud be - va - res, hvorman maa sli - de paa sit Ta - lent, som Re - fe -
Gud be - va - res! Hvem vil be - stri - de De - res Ta - lent, som Re - fe -

rent, Alt naar hvad Folk faar Lyst til at vi - de, skal staa paa Prent, før det er håndt.

D. C. al Fine.

Ralf.

J. Offenbach.

VII.

1. Nu vel an, her ser De Per- so- nen, som re- ge- rer O- pi- ni- o- nen her i vort Land,
 Ved sin sjeld- ne Kløgt han for- e- ner dem, der ik- ke ved, hvad de me- ner, ti med en sand

2. Som De ved, der er her tillands alt skabt en Da- me dan- nel- ses- an- stalt, her kan De se den
 Børn, som hun faar un- der Be- hand- ling, un- der- gaar en saa- dan For- vand- ling, at om et Aar

1. og hvis For- stand dag- lig be- spi- ser tolv Tu- sind Mand. Al- ting han for- staar paa en Prik,
 Glæ- de de kan se, at de me- ner net- op som ham. Naar de de- res Kur- sus har endt,

2. mæg- ti- ge Fe, der har i- værk- sat den- ne I- dé! knapt man for- maar at næv- ne en Sag, som ej de for- staar.

Pol- i- tik og Me- trik og Mu- sik, Pæ- da- go- gik og A- ku- stik og He- ral- dik, Me- ka- nik og Tra- fik
 kan- de fi- re Sprog- ek- sel- lent, da er om- trent hver Demit- tent li- ge saa lærd som halv- an- den Stu- dent-

kort, naar jeg si- ger: det er Man- den, for hvad som helst, De gæt- ter vel, at det er ik- ke
 kort, naar jeg ba- re pre- sen- te- rer Den, der hvert Aar i sne- se- vis Fjor- ten- aars- Da- mer

Fru Riis, Ralf og Rafael.

no- gen An- den end Jour- na- li- sten Ra- fa- el. Ja, naar { jeg si- ger: det er Manden for hvad som helst, man
 fa- bri- ke- rer, gæt- ter En- hver, det er Fru Riis. Ja, naar { jeg de ba- re pre- sen- te- rer Den, der hvert Aar i
 han han

gæt- ter vel, at det er ik- ke no- gen An- den end Jour- na- li- sten Ra- fa- el.
 sne- se- vis Fjor- ten- aars- Da- mer fa- bri- ke- rer, gæt- ter En- hver, det er Fru Riis.

D.S. §

Allegro.

H. C. Lumbye.

VIII.

f *crese.* *ff* Kor. Op med Sang og

In-strumenters Klang! Følg ham Al-le, som det bedst kan fal-de. Der gaar lang Tid,

fer-end vi en Gang At-ter faar en Gæst af slig en Rang. Rang. Nu er det

he-le Ko-ret, der har Or-det, og „Til Bor-det“ Jub-ler En og Hver. Her Glassets Kling-klang

kal-der, Fla-sker knal-der, Bak-ki Hal-ler stormes af vor Hær! Nu er det stormes af vor Hær!

Med Kro-nos u-den Skræk! Sig ba-re kæk: „Væk, gam-le Gæk!“

Husk: den ne Nat er vor! Lad til i mor-gen Sor-gen ven-te u-den for!

ff Op med Sang og In-stru-men-ter-s Klang, Følg ham Al-le som det bedst kan
ff

fal-de! Der gaar lang Tid, før end vi en-gang at-ter faar en

Gæst af sli-g en Rang.

Andantino.

At Slyngler hæves.

IX.

Storvisiren.

1. Jo jol Gøg-le ri er en no-bel
 2. Vil Statsman-den sam-le et helt Par-
 3. De Høj-e, de gøg-ler med naa-di-ge
 4. Ja gøg-le gør Al-le i det-te

1. Kunst, maa ske den skøn-ne-ste blandt de skøn-ne! Ved den kan man skaf-fe sig
 2. ti, vil Krøm-me-ren vin-de u-her-te Pro-cen-ter, vil Kunst-ne-ren hjel-pe sig
 3. Nik. De La-ve med i-de-lig Skra-ben og Buk-ken, de sø-de smaa Da-mer med
 4. Land, men gør det kun slet i det He-le ta-get, man fu-sker i Kun-sten, saa

1. Guld og Gunst og gø-re de smud-sig-ste Ho-ser grøn-ne. Man bli-ver fe-
 2. u-den Ge-ni, vil Doe-to-ren om-rin-ges af Pa-ti-en-ter, saa er der et
 3. Smil og Blik, de sø-de smaa Her-rer med Smæg-ten og Suk-ken, selv naar Præ-di-
 4. godt man kan, men vi-vi er der-i-mod Mænd af Fa-get! Der for maa det

1. te-ret og fa-vo-ri-se-ret og re-kom-man-de-ret og kom-mer i Vej-ret ved
 2. e-ne-ste Mid-del til Tje-ne-ste-det er: det pu-re-ste, skæ-re-ste re-ne-ste
 3. kan-ten gaar ned fra Dis-can-ten og en-der i Bas-sen-saa er det min Sand-ten lidt
 4. væ-re, vi hol-des i Æ-re af al-le: de Stak-ler, søm ger-ne vil læ-re lidt

1. Gøg-le ri, ved Gøg-le ri.
 2. Gøg-le ri, ja Gøg-le ri.
 3. Gøg-le ri, lidt Gøg-le ri.
 4. Gøg-le ri, lidt Gøg-le ri.

D. S.

su basso

Allegro maestoso.

Frøk.

P. Lindpaintner.

X. *fz* *p*

1. En Mand paa tred' - ve Aar det er en Mand! Ham
 Ralf. 2. Til tre Slags Folk ej Sandhed ta - les maa, det

1. væl - ger vi, naar selv vi in - kli - no - rer. En Mand paa fyr - ge -
 2. før - ste det er Da - mer - ne. Fr: Vi ved 'et, Ralf. Det an - det dem, der

Ralf.

1. ty - ve kan gaa an - ja det vil si - ge... Naar han er Gros - se - rer.
 2. gaar med Kro - ne paa, det tred - je dem, hvis Ho - ved er før - vre - det.

Frøk.

Ralf.

Frøk.

1. En Mand paa de Halvtreds - er kun til Nar. Ja han bør
 2. (til Kalifen.) Nu Da - me er De ej - det ser mansnart, og Kon - ge -

Ralf. *f*

1. vog - - té sig for Hy - mens Læn - ke. Nej - hel - ler en Mand paa
 2. Nej - det kan ej hel - ler pas - se. Der for bliv ej vred, men

1. Hun-dre-de man ta'r. Saa har man dog det Haab: at bli-ve En-ke, saa
2. det er so-le-klart, at man maa reg-ne Dem til tred-je Klas-se, at

1. har man dog det Haab at bli-ve En-ke.
2. man maa reg-ne Dem til tred-je Klas-se.

f *D.S.*

Alla Polacca.

XI. *mf* *Storvisiren.* *B. H. Crusell.*

1. I Ti-gris-flo-dens Pal-me da-le, hvor
2. I Slot-tet hist blandt Bagdads Ha-ver, ret

1. Pa-ra-di-set laa en-gang, der stod et Slot med Pur-pur-sa-le, med Blom-ster-duft og Har-pe-
2. som en Drom-vort Liv-hen-flod, vi hav-de nok af Guld og Sla-ver, og hvi-led ret i Lykkens

1. klang. En Hu-ris-flok med bru-ne Kin-der i-stem-te der Ka-li-fens Pris-Dog
2. Skod! Og der var Smil, og der var Smi-ger, og Vi-raks-duft vi aanded blot-Og

p

1. hvor - forvæk - ke dis - se
2. saa de man - ge smuk - ke

Min - der! For - svun - det er vort Pa - ra -
Pi - ger! ak ja, der hav - de vi det

1. dis.
2. godt.

Dag hvor - for væk - ke dis - se
Og saa de man - ge smuk - ke

Min - der! For -
Pi - ger! ak

ad libitum

1. svun - det er vort Pa - ra - dis.
2. ja der hav - de vi det godt.

Allegro assai.

1. Ved at græ - de gør man sig jo blot til Nar. Lad os glæ - de os ved det, vi har,
2. Men hvad gav - ned Her - lig - he - den dog til - sidst? Husk vi sav - ned... al - tid no - get Vist.

1. Den - ne Ver - den du - er vist nok ik - ke stort; men dog er den ej saa il - de gjort:
2. Kan Du gæt - te hvad det var? - be - tænk Dig kuns. Det var Det - te: det var den - ne Punsch,

1. Him-len er maa-ske en Smu-le mær-ke-graa, men den har dog stun-dom Sol og Stjer-ner
 2. den-ne sven-ske Ban-co, den-ne Gu-de-drik, de-stil-let i Lund i Cal-le Bjørks Fa-

1. paa. Jor-den er lidt sja-sket der-for lyd mit Raad, græ-der vi, saa bli-ver den kun
 2. brik. Ba-re for en Fla-ske af den sam-me Slags kom Pro-fe-ten selv fra Pa-ra-

1. me-re vaad. Straa-ler ik-ke Alt om-kring os? vil Du sel-lad os drik-ke,
 2. di-set straks. Den er-stat-ter baa-de Slot og Land og Stad, den kan at-ter

1. syn-ge, dand-se, le! Le, som sagt, ad he-le Ver-dens Sorg og Savn, le-ve Bag-dad,
 2. gå-re Hjer-tet glad. Le, som sagt, ad he-le Ver-dens Sorg og Savn, le-ve Bag-dad,

1. le-ve Kø-ben-havn!
 2. le-ve Kø-ben-havn!

f *ff*

D. S.